

‘Kijk dan, deze voor de deur. Het is waarschijnlijk een washandje dat bevroren is en daarna is ondergesneeuwd.’

Saga kijkt naar buiten en reageert verbaasd: ‘Er stond helemaal geen waslijn, toen we aankwamen.’

‘Ook weer zo raar: eerst is Jari verdwenen en nu staat er ineens een waslijn.’

Uit de mobiel klinkt: ‘Dit lijkt inderdaad wel een inbraak.’

De inspecteur vraagt voorzichtig aan Olav of hij uit het raam durft te klimmen om rond het huis te kijken. Het is, door alle gevallen sneeuw, nu niet meer zo hoog. Olav bedenkt zich geen moment, geeft de mobiel aan mij, springt uit het raam en vraagt de mobiel terug. Hij heeft niet eens in de gaten dat hij in zijn pyjama buiten is, zonder jas of sneeuwboots. Hij staat op en laat eerst de sporen aan de inspecteur zien: ze gaan van en naar het bos.

Hij roept: ‘Het lijkt inderdaad wel of de sporen afbuigen naar het andere huis. Je had gelijk, Marit!’

De Nederlanders vermoeden dat iemand illegaal zijn tapijt wil dumpen, maar Olav en ik kunnen ons niet vinden in die aanname. Noren dumpen niet zomaar iets in de natuur. Het gekke is dat ik ineens aan die wandelstok moet denken die bij ons achter in de auto ligt. Het zal toch niet de persoon van de stok zijn?

Er worden alweer nieuwe foto's getoond en beoordeeld. Ik laat maar los wat ik gezien heb en het wordt al met al een heel gezellige avond. Als we teruglopen naar ons chalet, vergezelt Kees ons. Er zijn vegen in de lucht te zien. Olav wijst hem erop. Kees rent terug richting hoofdgebouw en roept heel hard: 'Noorderlicht!' Alle fotografen komen tevoorschijn en storten zich op hun camera en statief. Dit keer met veel lawaai en gelach. Er wordt duidelijk genoten en er worden vast duizenden foto's gemaakt. Als we terug zijn in het chalet, blijf ik denken aan die foto en de wandelstok.

Terwijl we ons wijntje drinken, horen we vanuit de slaapkamer: 'Daddy, kom eens?'

Ik loop naar de slaapkamer en zeg: 'Je vader moest even weg en heeft ons gevraagd om bij jou te blijven. Vind je dat goed?'

'Ja hoor,' zegt hij en kruipt weer onder het dekbed, zijn beer stevig vasthoudend. Hij valt meteen weer in slaap. Het is een verdrietig verhaal, vind ik, zeker omdat het niet duidelijk is waar zijn moeder is. En waar blijft die vader eigenlijk?

Elly spit nog steeds in de laptop en zegt: 'We hebben nu in ieder geval namen. Richard zijn vader heet John en zijn moeder Vivienne. De achternaam is Clay, maar dat wisten we al.'

'Maar wat schieten we ermee op?' vraag ik me hardop af.

'Op dit moment nog niets, maar het is altijd belangrijk om namen aan personen te kunnen koppelen.'

Het is ondertussen middernacht en we worden wat ongeduldig. Waar blijft die John Clay?

'Ik ga even liggen,' zeg ik tegen Elly en ga op het andere bed in de slaapkamer van Richard liggen.

Om een uur of drie word ik wakker en zie dat Elly op de bank in slaap gevallen is. Ik maak haar wakker en vraag haar: 'Wat nu?'

'Weet ik ook niet, laten we maar wachten tot het ochtend is, dan kunnen we Richard een paar vragen stellen. Misschien worden we daar wijzer van.'